— И навлече ~~ѫ~~ отъ торбичкаѫ, тъ едва не са смрдаше.
Той щеше да рухне на нея конѣ, нъ ~~е~~ единъ овчеръ го улови
и гемна.

— Мачкайси! Царева Бешеръ, мачкайса одъ тукъ тичаетъ! Ебъ
мора, тука! Тъва добравятъ! Времеле, наш-спадиръ!... Фо-
ма не досвършиш; той са свали на земѣ на колѣна и жестоко
отъ ревнетъ си ~~ѫ~~ гемна: въ гърдитѣ ему са забиди дълбоко сурвна
Оруженосецъ щеше да сквърли вранъ тъмнаго дима на
а приклена въ плодна маса; той изреди смачъ дима овче
на го скръпа на пъргера...

131

— Почакайте идвика Гробгросетто; наш Ѫ солдати пойде
въ крѣпость-та — капакъна каетокъ пъвна да оставяѫ
отъ вашѫ Ѫ села...

— Крѣпости-вече пъвна му отговориде; Россберга
предаде на Мельхталя, Сарнена Вальтера Фюрстна а
Унтауфраакеръ пресѣдя бѣгащитѣ.

— Ялра!

— Гледай, продъсправаше горецъ, видишь огневитѣ
тези четири гори? Туй е сиѫ бъдъ за освобожде-
нието на Швейцария.....

После единъ часъ Вилхелмъ Телъ бѣше въ крѣпостта на силай-
стаѫ.

Тай на никого не кажъ кой уби Бешера, но щъ арбалета
що бѣше съ него когато го бѣше улови, не сквърчиле вече
го народъ-то като свещенъ предметъ....

Казватъ че Вилхелмъ Телъ погибнайлъ въ времето на
освобождението, като спасявалъ кого по утъвали.

Конецъ и Богу Слава!

1876 г. Януарий. 3ти часа.

К